

Michelle Frances

Zijn nieuwe vriendin

Ze wil jouw leven. Ze begint bij je zoon.

PROLOOG

Maandag, 2 maart

Ik hou van mijn zoon. Dat was het enige dat ertoe deed. Het deed er niet toe dat ze op het punt stond iets afschuwelijks te doen. Er was haar een mogelijkheid in de schoot geworpen, een lichtpuntje in het duister van de laatste verwoestende maanden, en Laura wist dat ze deze kans met beide handen aan moest grijpen. Ze had er uren over gepeinsd en nu had ze een besluit genomen. Een golf van angst sloeg door haar heen bij de gedachte aan wat ze moest zeggen. De woorden zouden haar versplinteren. Dit was de eerste keer. Ze overwoog het gesprek voor zichzelf te repeteren, maar de zin – die ene zin – weigerde zich te vormen. De behoefte hem weg te drukken was overweldigend.

Ze liep naar de wastafel in de badkamer en suite van Daniels privé-kamer in het ziekenhuis en keek naar zichzelf in de spiegel. In haar vermoeide blauwe ogen zag ze haar nog intacte ziel terugkijken, dat stelde haar gerust. Geen vlamme groene irissen, geen demonische speldenkoppupillen. Maar ze zag er wel moe uit en het was schokkend om te zien hoeveel ouder ze was geworden. Nieuwe lijntjes hadden zich rond haar ogen en mond gevormd. Daarnaast was er verdriet, een knagende wanhoop, die ze door middel van dit nieuwe, dure ziekenhuis, de beste artsen en een sprankje hoop op afstand probeerde te houden. Heel even vergat ze wat ze ging doen en dacht ze alleen aan wat er binnenkort zou gebeuren. Het hartzeer kwam aan als een fysieke dreun, waardoor ze boven de wastafel dubbelklapte. Na een paar seconden kwam ze weer overeind. Er was niets veranderd.

Vandaag kwam Cherry terug. Laura had het nagekeken. De vluchten vanuit Mexico kwamen meestal 's ochtends vroeg op Heathrow aan. Ze keek op haar horloge. Misschien was ze nu al terug in haar appartement in Tooting.

Ze voelde een brok in haar keel toen ze haar telefoon pakte, maar slikte die weg. Ze moest dit goed doen. Elke moeder zou hetzelfde doen, hield ze zichzelf steeds weer voor. Dat was haar mantra om dit te boven te komen.

Nauwgezet tikte ze het nummer in. Ze werd bevangen door kou en dan weer zweette ze heftig in elkaar afwisselende golven, aangejaagd door haar zenuwen. Haar leven zou binnenkort ten einde komen. Een leven dat betekenis had. Met twee handen om de telefoon geklemd zodat ze niet zouden beven, wachtte ze tot de oproeptoon zou verdwijnen.

Negen maanden eerder – zaterdag, 7 juni

Laura keek uit naar vandaag. Zodra ze haar ogen had geopend, was ze overvallen door dat heerlijke begin-van-de-vakantiegevoel. Nog voor half acht op deze nu al warme zaterdagochtend in juni had ze zich aangekleed. Toen ze op de overloop naar Daniels kamer liep, luisterde ze of hij al wakker was. In de kamer, die ze zolang hij nog geneeskunde studeerde altijd voor hem klaar had staan, was alles echter nog stil. Hij sliep nog. Dat was niet verrassend, hij was de afgelopen dagen pas thuisgekomen toen zij al lang in bed lag.

Daniel was nu twee dagen thuis, maar ze had hem nog niet gezien. Haar werk was hectisch druk en ze was 's ochtends al vroeg weg. Als ze thuis kwam, was hij op stap, ongetwijfeld tijd inhalen met zijn oude vrienden. Ze was jaloers op die gesprekken en snakte naar informatie. Ze wilde alles horen en meebelevén. Het was heerlijk om hem nog één zomer thuis te hebben nu hij klaar was met studeren en als basisarts aan de slag zou gaan.

Vandaag was hun dag. Geen lastminuteveranderingen aan de drama-serie die ze voor ITV produceerde en die haar tot negen uur 's avonds aan het werk zouden houden, geen vergaderingen, gewoon een moeder-zondagje.

Met een glimlach op haar gezicht opende ze de deur, op een kiertje. Zonlicht vulde de kamer, de gordijnen waren open en het bed was opgemaakt. Even bleef ze verrast staan, maar toen besepte ze dat hij al was opgestaan en nu het ontbijt aan het maken was.

Blij dat hij net als zij al wakker was, snelde ze de trap van het huis in Kensington af en liep monter de keuken in. Die was echter leeg. Ze keek een beetje verloren om zich heen en onrust welde in haar op.

Toen zag ze het briefje op het aanrecht liggen. Een kort berichtje erop gekrabbeld. 'In de kelder. Heb straks vast TREK.'

Ze glimlachte. Hij wist dat ze er een hekel aan had als hij het 'de kelder' noemde, want die benaming was een en al valse bescheidenheid. Het was een flinke uitbouw in de diepte geweest, die haar echtgenoot een fortuin had gekost. Maar 'kelder' was niet erger dan hoe Howard het noemde. Hij had een 'mancave' gewild en bij dat absurde woord was ze bijna in lachen uitgebarsten. Het enige dat haar humor had gedempt, was de wetenschap dat hij die mancave wilde omdat hij niet bij háár wilde zijn. Heel terloops had hij het haar op een avond voorgesteld. Hij had gezegd dat het een nuttige plek zou zijn, zodat ze 'allebei een beetje ruimte hadden'. Het had haar moeite gekost haar verbijstering en pijn te verbergen, want ze zagen elkaar toch al zelden. Hij was altijd op kantoor of aan het golfen of in zijn studeerkamer. Vervolgens had hij een stel heel vaardige bouwvakkers ingehuurd, die een enorme ruimte onder hun huis hadden uitgegraven en er een gameruimte, een wijnkelder, een garage en een zwembad hadden gecreëerd.

Het lawaai, het puin en de smet op het landschap had de burens behoorlijk pissig gemaakt en het was aan Laura geweest om excuses aan te gaan bieden. Maar in ieder geval was het een tijdelijke verstoring geweest – in tegenstelling tot de vier verdiepingen hoge stalen bunker verderop in de straat, die van een staalmagenaar was. Tijdens de bouw ervan waren de pilaren van het huis van diens burens gebarsten.

Ze nam de lift naar het zwembad, wachtte tot het geluid van de liftmotor wegstierf en liep toen het schemerige, turkooizen blauw in. Daar was Daniel. Hij trok een schuimspoor door het nauwelijks verlichte water en zoals altijd leefde ze op bij zijn aanblik. Ze liep naar de rand van de diepe kant van het zwembad en knielde terwijl hij zijn baan afrondde.

Toen hij haar zag, stopte hij met zwemmen. Het water stroomde van zijn sterke schouders toen hij zich moeiteloos uit het zwembad optrok. Grijnzend sloeg hij zijn armen stevig om haar heen. Ze gilde het berispelend uit, zoals hij had geweten dat ze zou doen, maar toch kon ze niet anders dan hem terug knuffelen.

Toen ze het vocht op haar huid voelde, duwde ze hem weg en veegde over de donkere plekken op haar gele, rechte jurk. ‘Dat was niet grappig,’ zei ze met een glimlach.

‘Mag ik m’n oude moedertje geen knuffel meer geven?’

‘Laat dat “oud” maar weg.’ Laura voelde zich nog altijd vijftientig en vaak betrapte ze zichzelf erop dat ze gefascineerd naar andere vrouwen van middelbare leeftijd staaarde, voor ze zich realiseerde dat ze van dezelfde generatie was als zij. Haar leeftijdsvergeetachtigheid vond ze grappig, vooral wanneer ze in de spiegel keek en moest onderkennen dat ze er weliswaar goed uitzag voor haar leeftijd, maar zeker geen vijftientig meer was.

‘Kom op, alle jongens vinden je knap, dat weet je.’

Ze glimlachte. Inderdaad was ze gesteld op het geflirt van Daniels vrienden als die langskwamen en dan aan de ontbijtbar bleven hangen. Ze noemden haar ‘mevrouw C’ en complimenteerden haar wentelteefjes. Het was alweer even geleden dat ze hen had gezien. ‘Hoe is het met Will en Johnny?’

‘Geen idee.’ Daniel begon zichzelf af te drogen met een van de zachte handdoeken die mevrouw Moore drie keer per week verving, ongeacht of ze gebruikt waren of niet.

‘Heb je ze gisteren dan niet gezien?’

‘Ze moeten werken, hoor,’ antwoordde hij grappend terwijl hij achter een kunstig bewerkt houten scherm verdween. ‘Zij zijn al bezig de wereld te verbeteren.’

‘Via verzekeringen? En ja, ik weet dat ze overdag werken. Ik had het dan ook over ’s avonds. Waar ben je de afgelopen avonden dan geweest, als je niet met de jongens op stap was?’

Achter het scherm bleef het stil. Laura kon niet zien dat Daniel stiekem glimlachte. Hij had het nog even voor zich willen houden, maar nu voelde hij de behoefte het aan iemand te vertellen. Stukje bij beetje zou hij steeds een paar details loslaten, niet alles. En de herinnering zou heerlijk zijn. ‘Hé!’ riep hij toen Laura haar hoofd om de hoek van het scherm stak.

Ze had haar armen over elkaar geslagen en wachtte op antwoord. ‘Je bent fatsoenlijk, hoor.’ Ze keek toe terwijl hij een korte broek en een t-shirt aantrok. Het stemde haar trots dat ze zo’n knappe jongeman had voortgebracht. Uiteraard had Howard daar ook aan bijgedragen, maar hun zoon leek qua uiterlijk op zijn moeder. Ze waren even lang, hadden hetzelfde golvende blonde haar en dezelfde krachtige trekken.

In plaats van het antwoord te geven waar ze op wachtte, glimlachte hij schalks en liep naar de lift.

Ze snoof. ‘Waag het niet om op die knop te drukken.’

‘Kom je?’

Laura volgde hem de lift in en kneep zogenaamd hard in zijn oorlel. ‘Ik krijg het wel uit je los.’

De lift begon te stijgen. ‘Au! Zal ik je op een brunch trakteren?’

Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Ga je een aankondiging doen?’

De deuren gleden open. Hij pakte haar bij de hand en trok haar de hal door, de dure keuken met zijn eikenhouten kastjes en granieten aanrechtblad in. ‘Ik wil gewoon mijn moeder trakteren.’

‘Charmeur. Maar geef me dan in elk geval voor we vertrekken een hint. Ik kan al die spanning niet aan.’ Ze bleef stokstijf staan.

Hij pakte het sap uit de koelkast in de bijkeuken en schonk een groot glas vol. ‘Ik ben op zoek naar een eigen appartement. Voor wanneer ik als basisarts begin en me ga specialiseren, snap je.’

Ze zuchtte. ‘Weet je zeker dat ik je niet kan overhalen weer thuis te komen wonen?’

‘O, mam... Op de vakanties na, en zelfs die niet allemaal, woon ik al jaren niet meer thuis.’ Het was niet dat Daniel een raar sociaal leven had,

als drieëntwintigjarige had hij gewoon behoefte aan privacy en daarom had hij geen zin om de komende twee jaar in zijn ouderlijk huis te blijven wonen, zwembad of niet.

‘Goed, goed. Op jacht naar een appartement, dus. En doe je dat ’s avonds?’

Hij grijnsde. ‘De makelaar hoort er ook bij.’

Het duurde even, maar toen viel het kwartje. ‘Een meisje?’

‘Ze gaat heel grondig te werk. Ze weet precies wat ik zoek.’

‘Een meisje!’

‘Dat zeg je op een toon alsof ik nog nooit gedatet heb.’

‘Maar dit is een bijzonder meisje,’ zei Laura vol overtuiging.

‘Hoe weet jij dat nou?’

‘Nou, je bent de afgelopen twee avonden bij haar geweest, toch?’

‘Ja...’

‘En jullie kennen elkaar pas net! Kom op, vertel. Hoe heet ze?’

Haar enthousiasme was vermakelijk. ‘Cherry.’

‘Een kers. Kort seizoen, moeilijk te krijgen.’

‘Wat?’

‘Exotisch?’

‘Ze heeft donker haar...’ Hij stak een hand op en schudde zijn hoofd.

‘Niet te geloven dat ik hierin meega.’

Laura pakte hem bij de hand. ‘Nee, niet stoppen. Ik meen het. Ik wil alles over haar horen. Waar komt ze vandaan?’

‘Tooting.’

‘Dan is ze zeker exotisch. Sorry, grapje. Ik zal het niet meer doen.’ Laura drukte een verontschuldigende kus op zijn hand. ‘Hoe oud is ze?’

‘Vierentwintig.’

‘En ze werkt als makelaar?’

‘Ja. Nou ja, ze doet de opleiding. Het werk doet ze nog niet zo lang.’

‘Maar ze werkt hier in Kensington?’

‘Ze wilde graag mooie huizen verkopen.’ Hij hees zichzelf op het aanrecht. ‘Ze kwam veel over de wijk te weten toen ze net deed alsof ze

hierheen wilde verhuizen. Ze heeft zevenentwintig appartementen bekeken via andere makelaarskantoren, voor ze hier ging solliciteren. Daardoor kon ze heel zelfverzekerd over de huizen en de potentiële cliënten praten.' Hij schoot in de lach. 'Is dat niet hartstikke ondernemend? Vervolgens heeft ze heel brutaal haar cv verzonnen, of in elk geval wat opgepoetst, zodat ze over zou komen als het "juiste type"'

Laura glimlachte, al vond ze Cherry's gedrag enigszins schokkend. Maar dat was niet netjes van haar, ze had niets met Cherry's werk te maken en was ook haar werkgever niet. Met de achterkant van haar hand tikte ze op Daniels knie. 'Kom, je zou me toch trakteren?'

Hij sprong van het aanrecht en stak zijn arm naar haar uit. 'Het genoeg is volledig aan mijn kant.' Hij wilde zijn moeder graag trakteren, voor haar zorgen en het soort zoon zijn waar ze mee pronkte, al was dat een beetje gênant.

Ze zouden gezellig gaan zitten bij de brasserie en van elkaars goede humeur genieten. Hij zou het zelf ook naar zijn zin hebben. Altijd maakte hij tijd om iets met haar te gaan doen, vooral omdat al zo lang als hij zich kon heugen de relatie tussen zijn ouders behoorlijk koel was. Er was zelfs geen sprake van kameraadschap, zijn vader was zelden thuis, omdat zijn baan als partner bij een groot accountantskantoor veel van hem vroeg. Daniel wist dat zijn moeder soms eenzaam was en wilde die eenzaamheid voor haar verzachten. Het was alweer een tijdje geleden dat hij haar had gezien en daardoor voelde hij zich extra schuldig dat hij nog iets voor haar verborgen hield.

Hij had haar namelijk nog niet verteld dat hij hun moeder-zondagje vroegtijdig moest afbreken. Vanavond had hij weer met Cherry afgesproken.

Twee dagen eerder – donderdag, 5 juni

Misschien verlangde hij nooit ergens naar omdat hij als kind alles had gehad wat zijn hartje begeerde. In materieel opzicht, in elk geval. Zijn ouders hadden rijkelijk betaald voor de beste scholen en Daniel was een slimme jongen geweest. Het was een handige combinatie, want hij hield van school en de school van hem. De bètavakken waren zijn sterkste kant en dat had zowel zijn ouders als zijn docenten een plezier gedaan, vooral toen hij ingeloot was voor een studie geneeskunde in Cambridge. Zijn academische kennis was aangevuld met de nodige vakanties waarin hij had leren skiën, duiken en de wereld had leren waardereren.

Dat alles had hij met veel genoegen beleefd. Zijn interesse had zijn ouders gerustgesteld en genoeg gedaan en ondanks dat hij alles had gekregen wat een jongen maar kon willen, was hij niet echt verwend geraakt. Toen hij de Chinese Muur had bezocht, was hij oprecht diep onder de indruk geweest. Hij was weliswaar ook dankbaar voor de eersteklasvlucht naar huis, maar eenmaal op Heathrow had hij de metro genomen in plaats van zich door zijn vaders chauffeur te laten ophalen.

Die relaxte houding strekte zich ook uit tot zijn kleding, hij was bijzonder gehecht aan zijn favoriete kleren, ook als die hun beste tijd al hadden gehad. Toen mevrouw Moore een keer een van zijn oude broeken weg had willen gooien toen hij tijdens de vakantie thuis was, had hij hem zo weer uit het vuilnis gevist. Gaten of niet, de broek ging terug in het zijvak van zijn duffel. Hij was aan de broek gehecht en had er geen afstand van willen doen.